

Rom den 8 juni 2018
Jesu hjärtas högtid

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Eftersom biskopssynoden om ungdomar och deras upptäckt av sin kallelse närmar sig vill jag skriva några rader för att hjälpa er att förnya ert engagemang i sankt Rafaelsarbetet. Det borde vara allas ”vår ögonsten”, som den helige Josemaría brukade säga, eftersom det är och kommer alltid att vara en apostolisk prioritet för kyrkan, och därför även för verket, att utbilda ungdomar i det kristna livet.

»*Ite et vos in vineam meam*. Gå bort till vingården, ni också«. Vår Fader använde dessa ord som Jesus sade i sin liknelse om arbetarna i vingården (jfr *Matt 20:4*) i rubriken för hans *Instrucción para la obra de san Rafael* (Riktlinjer för sankt Rafaelsarbetet). Vi kan ta till oss dessa ord till oss själva eftersom vi vet att vi skickats för att arbeta i den vingård som Herren anförtrodde åt vår Fader och som nu är i händerna på var och en av hans döttrar och söner.

Ett direkt mål i detta verk är att utbilda så många ungdomar som möjligt så att de får del av verkets anda och med full personlig frihet och ansvar verkar som kristen surdeg nu och under hela deras liv i sina familjer, i sitt yrke och i alla möjliga olika områden i världen. Som en annan följd av detta arbete kommer Herren kalla dem som han vill (jfr *Mark 3:13*) att bli en del av *Opus Dei*.

I förening med hela kyrkan vill vi också sprida evangeliets glädje genom dessa sankt Rafaelskillar och -tjejer. Denna glädje »fyller hjärtat och hela livet hos dem som finner Kristus«¹.

Det faktum att dessa tjejer och killar är ett urval betyder inte att vi inte ska bry oss om de andra. Av hundra människor är hundra intressanta för oss. Vår Fader sade om detta: »Ert och mitt arbete bör inkludera alla personer: släktingar, vänner, grannar, arbetskamrater, landsmän och medborgare i andra länder; katoliker, andra kristna, icke kristna. Vi bör alltid vara lojala vänner med andra människor och *veritatem facientes in caritate*, i kärlek hålla fast vid sanningen och sprida den (*Ef 4:15*)«².

Även om sankt Rafaelskillarna och -tjejerna inte är bundna till verket rent formellt (de är inte medlemmar i prelaturen), tar de ändå del i dess anda och apostoliska dynamik. De är därför inte personer som helt enkelt tar emot andlig utbildning, utan de känner att verket är deras och vill samarbeta i dessa apostoliska uppdrag aktivt.

Låt oss ägna tid och tankemöda åt att förbereda aktiviteter som är traditionella i detta arbete (cirklar, reträtter, katekes, etc) och utföra dem med mänsklig och övernaturlig nivå, med samma positiva anda och kärlek till Gud och till människor som kom ur den helige Josemarías hjärta. Vi bör dock inte glömma bort att frukten av apostolatet framför allt beror på Guds nåd.

1 Franciskus, Apostolisk förmaning *Evangelii gaudium*, 24/11 2013, nr. 1

2 Den helige Josemaría, *Instrucción*, 8/12 1941, nr. 3

Ni vet mycket väl att dessa aktiviteter går hand i hand med vänskapliga relationer: »Vår Fader lärde oss att det vi gör bör föregås, medföljas och efterföljas av bön, självtukt och personligt umgänge mellan förtroliga vänner«.³

Vänskapen har ett rikt mänskligt värde och Jesus själv tog den till en gudomlig nivå: »Jag kallar er vänner« (*Joh 15:15*), »Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner« (*Joh 15:13*). Herren ger sig själv helt och hållet: låt oss vara som han och ge vårt liv till andra. Apostolatet är det högsta uttrycket för vänskap. Vänskap är ingen taktik utan apostolatets fullhet.

Att vara riktiga, trogna och ärliga vänner⁴ innebär att vi måste gå ut ur oss själva. Det innebär att vi är generösa med vår tid när vi umgås med någon personligen, då vi av uppriktigt intresse och ömsesidig tillgivenhet delar glädjeämnen, lidanden och förhoppningar med varandra. När vi är vänner öppnar sig stora möjligheter för spontaneitet och kreativitet för var och en i vårt apostolat.

Det finns också ett stort område som står öppet för aktiviteter som föregår de traditionella aktiviteterna, beroende på de behov som finns på varje plats och i varje tid. De hjälper ett stort antal ungdomar med mänsklig, kulturell och annan bildning, de respekterar och försvarar allas frihet och de kan hjälpa dem att närma sig tron eller befästa sin tro och sitt kristna liv.

När vi tycker att svårigheterna är stora (och ibland är de det) kan vi tänka tillbaka på hur verket såg ut i början då svårigheterna var mycket stora. Vår Fader talade om dem många år senare på detta sätt: »I allt detta hade vi inte mycket (ingen mänsklig hjälp, vi var mycket unga, mycket oerfarna och mycket naiva) men samtidigt hade vi allt: bön, Guds nåd, humor och arbetsvilja, vilka alltid kommer att vara Opus Deis vapen«.⁵

Låt oss be Herren upplysa var och en av oss om vad mer vi kan göra och vad vi kan göra på ett bättre sätt i detta arbete och börja med de övernaturliga medlen: bön, uppoffring och arbete som omvandlas till bön. Var och en kan också tänka på hur ni kan delta på ett bättre sätt, allt efter er ålder och personliga omständigheter, i de olika apostoliska verksamheterna med unga.

Med all min tillgivenhet välsignar jag er

er Fader



3 Don Javier, *Herdabrev* 28/11 2002, nr. 13.

4 Jfr. Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr. 149.

5 Den helige Josemaría, *Herdabrev* 7/10 1950, nr. 12.